

[Helge Nielsen.]

dengang blev fremsat, ligesom de, hvis de gennemføres, løser problemerne fra samme tidspunkt, nemlig den 1. april 1965, som de dengang vedtagne forslag om forhøjelse af ulykkeserstatninger. De her fremsatte lovforslag omfatter ikke så mange mennesker, men til gengæld en befolkningsgruppe, der er meget dårligt stillet økonomisk set, en befolkningsgruppe, der efter de nugældende regler er gledet længere og længere tilbage i forhold til den øvrige befolkning, idet det ikke har været muligt at give dem andel i den almindelige indkomststigning. Deres rente er stort set kun blevet pristalsreguleret. Lovforslagene tilgodeser dette og giver en opretning til alle de grupper, der er kommet til skade på deres arbejdsplads eller under aftjening af deres værnepligt før den 1. april 1965. Den omstændighed, at renten for ulykkestilfælde, der er indtruffet før 1947, skal forhøjes med 2½ gang den nugældende rente for at komme i niveau med de nye rentesatser, fortæller os lidt om, hvor lavt denne gruppe har ligget. Ulykkesramte i tiden fra 1947 til 1959 får renten ca. fordoblet, og ulykkesramte efter 1. april 1959 får deres rente forhøjet med ca. 40 pct. Det var et meget stort flertal, der i foråret 1964 vedtog ulykkesforsikringsloven og derved var med til at forhøje både dagpengesatserne og årslønsmaksimumsgrænsen ret væsentligt, således at der fra 1. april 1965 sker en stigning i dagpengesatserne med ca. 90 kr. om ugen set i forhold til 1. april 1964. Tilsvarende forhøjelser bliver der tale om, hvad angår ulykkestilfælde, der indtræffer efter den 1. april 1965. Jeg håber, at det samme flertal vil være med til at sikre dem, der har været så uheldige at komme til skade før den 1. april 1965, en lignende forhøjelse. Jeg håber ikke, der vil være mange i denne sal, der vil lade denne befolkningsgruppe tilbage i mørket.

De udgifter, der er forbundet med gennemførelsen af lovforslagene, andrager i alt 8,3 mill. kr. Deraf skal forsikringsselskaberne udrede 5 mill. kr. og staten 3,3 mill. kr. Det er naturligvis mange penge, men den gode beskæftigelse, de gode afsætningsmuligheder og den stigende velstand gør det efter min opfattelse absolut forsvarligt, og når alle andre befolkningsgrupper får det bedre og bedre, skulle vi have større forpligtelse og

også større mulighed for at afhjælpe de savn, der findes hos medborgere, der ikke ved egen hjælp kan sikre sig en stigende levestandard.

Jeg skal ikke komme ind på flere enkeltheder i de tre lovforslag — den højtærede ministers fremsættelse og bemærkningerne til lovforslagene er meget klare — men kun på mit partis vegne varmt anbefale lovforslagene til hurtigt vedtagelse.

Inden jeg slutter, har jeg dog et enkelt spørgsmål til den højtærede minister. Når ulykkesforsikringsloven træder i kraft pr. 1. april 1965, vil som tidligere nævnt dagpengene for de ulykkestilfælde, der er indtrådt efter lovens vedtagelse den 27. maj 1964, blive udbetalt med de forhøjede satser, godt 39 kr. pr. dag. Mit spørgsmål er da: kan det tænkes, at der til den tid stadig er personer, der oppebærer dagpenge for ulykkestilfælde, der stammer fra før den 27. maj 1964, og vil denne gruppe i så fald oppebære de samme 90 kr. mere, eller vil den blive stillet ringere end dem, der er kommet til skade efter den 27. maj 1964? Hvis dette er tilfældet, har vi så mulighed for at hjælpe denne gruppe?

Holger Hansen: Da vi i fjor havde ulykkesforsikringslovgivningen til behandling, lovede den højtærede socialminister i indværende samling at komme til folketinget med forslag om ændringer, der for de ulykkesramte, der før lovændringen i fjor havde fået fastsat invaliditetsrente, ville betyde, at også de fik opreguleret deres rente.

Venstre er tilfreds med, at den højtærede socialminister har indfriet dette løfte. Jeg forstår meget vel, at det ikke har været nogen helt let opgave teknisk, og jeg vil gerne tilføje, at særlig letforståelige og særlig enkle er lovforslagene jo ikke. Men vi kan altså tiltræde principperne.

Som noget nyt i denne lovgivning foreslås det, at renten nedsættes fra rentenyderens fyldte 67. år, og det samme gælder for efterladte. Dette princip forekommer os rimeligt, og vi får formentlig lejlighed til i et udvalg at kigge nærmere på de foreslåede procenter. Det samme gælder og må gælde bestemmelsen om at tillade en gradvis forøgelse af selskabernes rentereserve. Jeg er ikke sikker på, at en 5-årig periode er det rette tidsrum. Med de i fjor vedtagne ændringer og med de ændringer, der følger